

Landstingets Forhandlinger. (12)

177 ²⁹/11. 16: 1. Beh. af F. t. L. om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende. 178

om hvilke man kan mene, at de kunde være bedre; men jeg maa tilstaa, at efter et omhyggeligt Studium af Lovforslaget har jeg ikke kunnet andet end slutte mig til dets Bestemmelser.

Blandt vigtige Bestemmelser, som i og for sig ikke kan siges at være nye, men som her er slaede fast, og som tidligere var omtvistede eller kunde omtvistes, kan man f. Eks. nævne Regelen om, at en Kommissionær ikke behøver at opgive Navnet paa den Trediemand, for hvem han handler. Jeg ved ikke rigtig, om den Regel er fastslaaet i den nugældende Ret, jeg tvivler om det; men jeg kan godt bilige, at Kommissionæren ikke behøver at nævne Kommittenten. Derved er der rigtignok sket en meget væsentlig Undtagelse fra en anden Regel, idet man, naar man ikke opgiver sin Trediemand, skal staa del credere, medens man i andre Tilfælde ikke skal staa del credere, undtagen hvor man ifølge Coutume eller særlige Aftaler har paataget sig dette. Dette staaer henholdsvis i §§ 14 og 17. — Jeg finder ligeledes Regelen om Selvindtræde, som staaer i § 40, vel grundet, at denne nemlig ikke skal være tilladelig i Almindelighed. Dette er noget, som man vistnok efter den bestaaende Lovgivning kunde være i Tvivl om, og det er vist nødvendigt, hvad enten saadant Selvindtræde bruges meget eller lidt, at der haves bestemte Regler derfor.

Lovforslaget er jo delt i 3 Kapitler, hvoraf det første handler om Kommissionærer, det andet om Handelsagenter og det tredje om Handelsrejsende. Det er ganske rigtigt, hvad den ærede foregaaende Taler bemærkede, at der i og for sig intet staaer om, at Bestemmelserne kun gælder Handelsrejsende for danske Handelshuse; men hvad selve Spørgsmaalet om danske og fremmede Handelshuses Handelsrejsende angaar, maa derom siges, at det maa afgøres efter den saakaldte internationale Privatret. Efter denne maa det afgøres, hvilke Regler man skal følge, hvis en fremmed, f. Eks. en Tysker, indgaar en Aftale med et dansk Handelshus om, at dette skal være Handelsagent for ham. Det er slet ikke sikkert, at de danske Regler i saa Fald vil blive de gældende, og det staaer heller ikke i Lovforslaget.

Jeg finder, som sagt, at disse Bestemmelser i det hele taget, selv om de var mere forskellige fra de nu bestaaende Bestemmelser, der væsentligst har udviklet sig af Praksis, er af den Natur, at jeg i alt Fald ikke har kunnet finde nogen væsentlig Indvending imod dem.

Det andet Forslag er Forslag til Lov om Aftaler og andre Retshandeler paa Formuerettens Omraade. Dette Lovforslag udgiver sig ikke for at være udtømmende — i saa Tilfælde maatte Lovforslaget være meget større, end det er. Et vigtigt Punkt i dette Forslag om Aftaler er det, at det her egentlig er første Gang, saa vidt mig bekendt, at den saakaldte Løfte-teori er slaet fast i vor Lovgivning. Løfteteorien, de ensidige Løfters forbindende Kraft, er ganske vist en Teori, men den har vidtrækkende Betydning i hele vort Retssystem, og jeg finder, at efter at den har udviklet sig saaledes og er antaget saa alment baade her og i andre Lande, er det kun heldigt, at den finder Udtryk i vor Lovgivning. Der er for Resten i dette Lovforslag om Aftaler mange Punkter, som er baade interessante og afhjælper Mangler i den nugældende Lov. I vor nugældende Lovgivning er det f. Eks. en stor Mangel, at naar man en Gang har givet en skriftlig Fuldmagt fra sig, er der egentlig ingen Vej, ad hvilken man kan faa den tilbage. Ja, man kan naturligvis sagsøge vedkommende til at tilbagegive den, men det er jo ikke saa heldigt, og naar han foregiver at have tilintetgjort Fuldmagten eller lignende, er der egentlig intet Retsmiddel, hvorved man kan faa den tilbage. I den Henseende er der nu her foreslaet Bestemmelser; Fremgangsmaaden, der vil være at følge, angives i Lovforslagets §§ 17 og 18. Der foreslaas en Slags juridicel Fremgangsmaade, hvorved man kan faa Fuldmagten mortificeret. Ligeledes er jeg glad over, at der findes en Bestemmelse om et Spørgsmaal, som har været meget fremdraget i fremmed Ret og Praksis, nemlig hvem der egentlig skal betale Skaden, naar man telegraferer og Telegrafisten forvansker Telegrammet. Man har en bekendt Retssag, som netop drejede sig om det Spørgsmaal, at en Mand havde telegraferet til en eller anden, at han skulde „erkaufen“ saa og saa mange